

0805 – 5. august

Ved den tålmodighet og trøst som Skriftene gir, skal vi ha håp. Rom 15: 4.

Dette er Guds mål med Skriftens ord. Der skal vi ikke bare hente kunnskap for hodet, men spesielt finne denne nytte og kraft i livet så vi «ved tålmodighet og den trøst som Skriftene gir, skal ha håp».

Ved den tålmodighet og trøst som Skriftene gir, taler om den tålmodighet og trøst Skriften holder fram for oss gjennom sitt ord, som eksempel for hvordan vi skal leve. Men også hva disse Skriftens ord og eksempler virker i oss når vi tar Ordet til oss på rett måte.

At vi gjennom dette «skal ha håp», hvordan skal vi så oppfatte det? Først må vi ha klart for oss at med «håp» menes de gjenfødtes håp om frelse. At vi så ved den tålmodighet og trøst som Skriften gir, skal ha dette håpet, det skjer særlig på den måten at vi selv i nød og trengsel leser Skriftens løfter. Eller vi ser Skriftens eksempler på de mange som tålmodig har holdt ut gjennom store og langvarige lidelser. De ventet på Herren, og fikk til lønn en herlig slutt på prøvelsene.

Så gir jo dette oss trøst, «den trøst som Skriftene gir». Da styrkes også vi til et liv i tålmodighet og utholdenhet mens vi venter på Herren. Og vi styrkes i håpet om at etter all lidelse skal også vi få en salig utgang på livet. Vi styrkes i troen på at Herren fremdeles er den samme trofaste Gud som før. At han også skal vise oss samme nåde som fedrene, så vi, når vi venter på ham, ikke skal bli stående til skamme.

Ordene «tålmodighet» og «trøst» sier oss at vi kommer til å få lidelser og nød. For ellers behøvde vi jo ikke tålmodighet og trøst. Men så er det også bare gjennom lidelser og nød tålmodigheten oppøves og vi virkelig får smake Skriftens trøst. Uten lidelse og nød er all Skriftens trøst helt kraftløs og unyttig. Det er i nød Skriftens trøst får kraft og gir oss tålmodighet og håp.

Men dette skjer også utelukkende gjennom Skriftens trøst. For flytter vi blikket bort fra Ordet, er det straks slutt på det lyset vi fikk i nøden. Det er bare gjennom den tålmodighet og trøst som Skriften gir, at håpet styrkes gjennom trengslene. Vi til ta fram noen eksempler, så kanskje vi straks får kjenne noe av den trøst Skriften gir.

«Dere har hørt om Jobs tålmodighet», sier Jakob. Vi leser om Job hvor forferdelig denne Guds venn ble plaget. Først ble alt han hadde kjært på denne jord tatt fra ham. Så ble han «slått med smertefulle byller fra isse til fotsåle». Deretter hånet og anklaget av sin hustru og sine naboer. Men så ser vi hvordan Herren gjennom alt dette var hans trofaste venn. Og etterpå gav ham dobbelt av alle goder allerede her i livet, – i tillegg til det nådige vitnesbyrdet at han var rettferdig m. m.

Da blir jo dette både en lærdom og en trøst om at også vi gjennom all lidelse vil ha Guds inderlige vennskap. Og vil, når det behager Gud, få lindring og trøst, og en herlig utgang på dette livet.

Se på Abrahams langvarige prøvelser, og hvordan også han til slutt ble så rikelig velsignet. Gud hadde gitt ham løfte om at han skulle bli stamfar til en veldig stor slekt. Likevel lot han ham gå barnløs til han gikk i sitt hundrede år.

Og når han så endelig hadde fått «løftets sønn», så befalte Herren at han skulle ofres som brennoffer. Her ser vi virkelig prøvelse! Og likevel ser vi også her hvor herlig Gud oppfylte sitt løfte. Se for en stor og særmerket slekt Abraham fikk, når selv Guds Sønn etter løftet skulle tilhøre den.

Men vi minner om ennå et eksempel. David var «en mann etter Guds hjerte». Men se hvor uendelig mye ondt og bittert han likevel måtte gjennom! F. eks. når han, som var en hellig profet, hadde så forferdelig store fall at han ble til åpenbar forargelse blant Israels folk, og til spott blant de vantro. Se hvordan hans egen sønn startet et opprør og drev ham bort fra tronen. Eller når han i overmot foretok en folketelling og fikk en forferdelig straff for dette. Herren slo det syndige folket med en pest hvor sytti tusen mennesker døde, og David innså at hans synd var årsaken til dette (1Krøn 21).

Og hvem hadde mer oppriktig enn David ønsket å bli til den største velsignelse for dette folket? Men her ser vi hvor store prøvelser Gud ofte må sende sine kjæreste venner. Gjennom store fall i synd, etter nevnte overmodige og selvopptatte folketelling, måtte jo David nå bare se seg som den største ulykke for dette folket.

Og likevel var den samme David ikke forkastet. Men hadde så stor nåde hos Gud at Guds Sønn skulle bruke Davids ord for å uttrykke sine dypeste følelser, ja, selv i sin bitreste lidelse på korset.

Slik har vi Skriftens trøst. Gjennom slike eksempler blir vi virkelig styrket i håpet. Vi styrkes til selv i våre mest smertelige prøvelser å beholde tilliten til vår underlige, men trofaste Gud.

På samme måte retter Det nye testamente først og fremst vår oppmerksomhet mot Kristi lidelse, hvordan han ble plaget, og etter all sin smerte gikk inn til herligheten. For at vi «med tålmodighet skal løpe i den kampen som er lagt foran oss», sier apostelen, som fortsetter: «mens vi ser på Jesus, som på grunn av den gleden som ventet ham, led tålmodig på korset og nå sitter ved Guds høyre hånd. Tenk på ham, så dere ikke skal bli trette og motløse i deres sjeler».

Slik har vi Skriftens trøst. Der kan vi lære tålmodighet, og få et urokkelig håp til vi er framme.